

Szeretem az apukámat!

Az én apukám vicces. Nem a megírt vicceket tudja fejből, hanem ő találja ki őket, így máshogy hangzik az egész.

Az én apukám kedves és gondoskodó. Nemrég, amikor szavalóversenyre mentem Szekszárdra, vett nekem csokit meg fánkot is.

Az én apukám lovagias. Amit mi már nem eszünk meg, ő megeszi, legyen az kenyérhéj, vagy félbehagyott rossz minőségű fagyó. Ez nem azt jelenti, hogy falánk, hanem, hogy lovagiasan megeszi helyettünk. Elég annyit mondani: - Apa, megeszed? És ő megeszi. Persze nem mindig, de azért gyakran.

Az én apukám okos. Ha megkérdezem, hogyan mozog a Föld a Nap körül, elmagyarázza. De néha nem is kell kérni, magától is elmondja. Beszélgetünk egy témáról és mondani kezdi: - Mert az képzeld el, úgy van, hogy...

Az én apukám vigasztaló. Ha sírok valamiért, általában ő vigasztal meg először, felvesz, pedig már elég nehéz vagyok.

Az én apukám fejből is tud mesélni. Kivesz a plüssös ládából két plüssfigurát, és mesél a Varázslóról meg a Pillangóról, vagy valami másról. Néha nem vesz ki játékot, csak úgy mondja, és az az igazi „fejből mese”. Az igazi „fejből mese” vicces, nem túl bonyolult, nincsenek benne nagy problémák, és ha apa úgy érzi, mára elég a meséből, nagyon hirtelen vége tud lenni.

Az én apukám jól tud matekozni. Hogyha nem értem a számtant, hozzá mindig odavihetem a tankönyvet, hogy magyarázza meg. Emlékszem, hogy amikor tavaly digitális oktatás volt, nem értettem egy példát. Éppen az írásbeli szorzást tanultuk. - Apa! Ezt nem értem. Segítenél? Már harmadjára számolom újra... Apa azonnal megmagyarázta azt, amit nem értettem, s így már könnyebbnek láttam az egész szorzást.

Az én apukám mindig mosolyogva jelenti be a rossz hírt is. Amikor először volt digitális oktatás, apa mosolyogva mondta el, így nem is ijedtem meg annyira. Viszont, amikor egy évvel később tanár néni mondta el a digitális oktatás megkezdését, sírhatnékam támadt. Vagy amikor koronavírusosak lettek anyával... Reggelre elment a szaglásuk és az ízlelésük. Mikor reggel felébredtem, apák már ébren voltak. Apa ezt a rossz hírt is mosolyogva közölte. Persze így is megijedtem, de azért nem annyira. Mindenesetre sokkal rosszabb lenne, ha apa síri hangon közölné minden rossz hírt.

Az én apukám mindent megmagyaráz. Tavaly, a digitális oktatás első napján, ének dolgozatot írtunk. A tanárnő egy olyan fájl küldött el, amit már csak ki kellett volna nyomtatni a iskolai dolgozat írásához. A kérdések után a válaszoknak pöttyökből álló vonal volt, amire rendes körülmények között ceruzával kellett volna írni. Én addig való életemben nem csináltam olyat, így kétségbeesetten láttam neki a munkának. Közben, vagy tíz kérdést tettem föl apának, mert ő programozó, meg egyébként is, anya se ért annyira hozzá. De ő szívesen elmagyarázta, és nem fáradt bele az újabb kérdésekbe.

Az én apukám a család esze. Ha anya valamiben nem biztos, vagy valamit nem tud, apának legalább tippje van a dologra. Ő ezt így csinálná, szerinte így jobb lenne, neki így logikusabban néz ki az ügy. Ilyen helyzetben minden témába bele tud szólni, még abba is, amihez nem nagyon ért.

Az én apukámmal jó beszélgetni. Én szeretem a madarakat, és apa az, aki mindig meghallgat e téren. Apa az egyedüli a családban, aki valamiféle érdeklődést mutat a madarak iránt. Legjobban vele szeretek erről beszélgetni, ő hallgat meg legtöbbször. Amikor úgy értem haza a határbeli biciklizésről, hogy szalakótát láttam, ő lelkesült a legjobban. Elmentünk kerékpározni ugyanarra a helyre, és apa útközben kérdés nélkül mesélte el, amit ő az internetről megtudott. De akármikor mesélek apának a madarakról, ő mindig meghallgat.

Az én apukám nagyon szereti a családját. Mindig mondani szokta: - Én úgy szeretem a családomat!

Mi is szeretünk apa!